

РЕШЕНИЕ

№ 9965

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7371** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.чл. 208–228 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи.

С касационна жалба адвокат – пълномощник на Т. М. К. е оспорил от негово име постановеното от Софийския районен съд, НО, 109^{-ти} състав Решение № 2028/03.06.2025 г., постановено по НАХД № 2368/2025 г. С решението е отхвърлена жалбата от касатора, против издадената от полицейски орган при 03 РУ-СДВР ЗАПОВЕД ЗА ЗАДЪРЖАНЕ НА ЛИЦЕ, рег. № 2223з-82/20.01.2025 г., с която Т. М. К. бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в помещение на същото районно управление.

Касаторът не се явява и не е представляван в съдебното заседание. Жалбата съдържа твърдения и доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на съдебното решение.

Ответникът не се явява и не е представляван. Представена е на 11.02.2026 г. молба от надлежно упълномощен юрисконсулт, с която се оспорва касационната жалба, с доводи за неоснователност. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на въззивното съдебно решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима, но е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

На 20.01.2025 г., в 21, 35 часа Т. М. К. бил задържан в помещение за временно задържане, като е освободен на следващия ден, в 20, 50 часа. За задържането е издадена процесната Заповед, рег. № 222зз-82/20.01.2025 г. от полицейски орган, при 03 РУ-СДВР. Като фактическо основание за задържането е посочено: „данни за извършено престъпление лека телесна повреда в условията на домашно насилие“. Представено е Постановление от 21.01.2025 г. на прокурор при Софийска районна прокуратура, по преписка № 2445/2025 г., според което и във връзка с Досъдебно производство № 1462025 г., по описа на 03 РУ-СДВР Т. М. К. е задържан за срок от 72 часа, с оглед повдигнато и предявено обвинение за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 1 НК-причиняване на телесна повреда, в условията на домашно насилие.

За да потвърди заповедта за задържане съставът на районния съд е проверил в хода на съдебното следствие представените от страна на административния орган писмени доказателства. Анализирал е същите, като изложил подробни и убедителни мотиви за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. В тази връзка е приел, че заповедта съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 74, ал. 1, ал. 2 ЗМВР, включително съдържа достатъчни и ясно описани фактически, и правни основания. Съдът се позовава и на чл. 6, § 1 от Директива 2012/2013 на ЕП и на Съвета, от 22.05.2012 г., „относно правото на информация в наказателното производство“, както и на решение на Съда на ЕС, от 25.05.2023 г., по дело № C-608/21.

Първоинстанционното съдебно решение е правилно. Не са налице касационни основания за отмяната му. Доказателствата, на които се основава установяват по несъмнен начин наличието на фактическите основания, цитирани в самата заповед и подкрепени с останалите писмени доказателства.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 72, ал. 1) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Липсва изрично законово изискване, в заповедта за задържане да се сочат подробни данни (информация за получен сигнал, конкретно фактическо основание за задържане и пр.) Преценката за задържането е субективна, но за установяване впоследствие, на законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи основателно предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение и според касационния съд за случая е изпълнено.

Според първия диспозитив от цитираното решение на СЕС, по дело № C-608/21 г. чл. 6, § 2 от Директива 2012/2013 „допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото“. За процесния случай не може да бъде прието, че Т. М. К. не е бил наясно с основанията за задържането му, посочени изрично в заповедта. Присъствието му по време на описаните по – горе, извършени от полицейските органи

действия означава, че той е разбрал причината да бъде отведен в полицейското управление и да бъде задържан за срок до 24 часа. Незабавно след задържането му било образувано и цитираното досъдебно производство, във връзка с което е бил обвинен.

Решението на СРС, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 228, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗА, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 200 лева.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2028/03.06.2025 г., по НАХД № 2368/2025 г. на СРС, НО, 109^{-ти} състав.

ОСЪЖДА Т. М. К. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: